

Ett gyllene tillfälle ?

av Hans Abrahamsson och Helena Tagesson

Bertil Egerö har tillstått VB denna intressanta, men långa artikel om det gigantiska manifestationen i Porto Alegre i februari. VB återger här den första delen av rapporten. Ytterligare två delar finns för kommande publicering.

Den ungerske historikern Karl Polanyi beskrev den europeiska industrialiseringen i form av en dubbel rörelse. Under vad han kallade den första rörelsen breddade marknaden ut sig. Så småningom gav dess tillkortakommande upphov till ett motstånd, en andra rörelse som mer såg till samhällets och de breda medborgargruppernas intressen. Det politiska beslutsfattandet återinfördes, demokratin förstärktes och vi nådde en ny balanspunkt – ett institutionaliserat jämviktssläge byggt på ett slags samförstånd mellan olika samhällskrafter. Detta samförstånd gjorde det möjligt för enskilda stater att låta politiska beslut reglera och styra marknaden.

Medan den stora omdaning av samhället som Polanyi beskrev ägde rum på nationell nivå, har dagens samhällsförändring till sin karaktär blivit global. Fler och fler människor runt om i världen påverkas av händelser som inträffat och beslut som fattats på helt andra ställen. Och återigen har marknads tillkortakommanden blivit tydliga. De ekologiska gränserna för vår överlevnad har gjort miljöfrågorna akuta. Den ojämna utvecklingen med sina ökade klyftor mellan rika och fattiga har förstärkt känslan av orättvisor och förändrat konfliktmönster. Det demokratiska underskottet och människors bristande inflytande över utvecklingen har medfört legitimitetskriser för såväl det politiska som det ekonomiska beslutsfattandet.

Frågan är om Polanyi också kan hjälpa oss att förstå nutiden. Dagens företagsstyrda globalisering kan med rätta uppfattas som marknads utbredning. Frågan är om vi kan se de

protester som växer fram mot marknads tillkortakommanden som en tillräckligt stark kollektiv samhällelig protest för att den skall kunna uppfattas som en andra rörelse, som kan återinföra politiken och återigen vaddera marknads vassa kanter. Denna fråga kan bara besvaras historiskt. Rörelsens styrka är svår att uppfatta av samtiden eftersom den enbart blir till och synlig genom sina aktiviteter. De senaste årens protester i samband med olika toppmöten gör hursomhelst frågan berättigad.

Det är med utgångspunkt i detta perspektiv som det just avslutade World Social Forum i Porto Alegre blir speciellt intressant. Samtidigt som marknads företrädare och andra globala makteliter träffades i New York i sitt årliga World Economic Forum för att fundera kring världens tillstånd, träffades över 60000 personer från nästan 5000 olika sociala rörelser och över 130 länder i Porto Alegre, sydöstra Brasilien för att samtala kring politiska alternativ till den allenarådande marknadsdominansen. Två gemensamma teman förde oss samman – vår kritik mot det neoliberala projektet och vår övertygelse om att en annan värld är möjlig.

Vi kommer att matas av många olika berättelser om vad som hände under årets World Social Forum, speciellt eftersom det är fullständigt omöjligt att ge en heltäckande bild från de tusentals sammankomster och möten av olika slag som ägde rum. När vi nu väljer att ge Er vår fragmentariska berättelse gör vi det genom att generalisera kring tre aspekter som vi tycker speciellt förtjänar att uppmärksammas. Det gäller (1) det mer övergripande politiska sammanhanget (den politiska kontexten) som omgav mötet, det gäller (2) den politiska plattformen som präglade mötet och det gäller (3) den politiska strategi och framtida metod för samhällspåverkan som kunde urskiljas under mötet.

Den politiska kontexten

Mötet i Porto Alegre skall uppfattas som ett direkt resultat av den växande proteströrelsen mot det neo-

Eller en from förhoppning?

liberala utvecklingsprojektet som blivit allt synligare runt om i världen sedan Seattle. Rörelsen är globaliseringskritisk men inte globaliseringsmotståndare. Som så många påpekade är de facto själva rörelsen ett resultat av globaliseringen i sig. Rörelsen skall därför mer uppfattas som en global rättvis- och solidaritetsrörelse.

Denna proteströrelse har många olika delar. Här finns gamla sociala rörelser med en tydlig förankring i produktionen (Fria fackföreningsinternationerna, Svenska LO), politiska partier, nya nätverk som står med ett ben i produktionen (exv. de jordlösa förening MST), enskilda organisationer typ Amnesty och Oxfam (dvs. NGOs) som driver olika utvecklingsprojekt) och en rad nya sociala rörelser vars materiella bas och identitet varierar högst avsevärt (exv. Attacrörelsen). Den växande rörelsens framtida styrka beror mycket på hur relationerna/samarbetet mellan gamla och nya delar av den utvecklas. Den beror också på den övriga internationella politiska kontexten i sig och hur de gemensamma intressen respektive motsättningar som finns mellan olika rörelser i Nord och Syd kan användas/hanteras.

Gammalt och nytt – mångfald och motsättningar

Inget nytt under solen. Med rätta kan vi ifrågasätta meningensfullheten i att skilja mellan gamla och nya rörelser. I den mån byggandet av horisontella nätverk och skapandet av regnbågskoalitioner är betecknande för nya sociala rörelser är WSF som helhet att betrakta som ännu nytt. Här handlar demokrati inte om att rösta fram och ansluta sig till en för alla gemensam plattform eller paroll. I stället upplevs det mer demokratiskt att tillåta en mångfald av politiska inriktningar, slagord och paroller. Många gör en stor poäng av att kontrastera denna inställning mot den nyliberala enda vägens politik och one-size-fits-all-tänkande. För att citera appellen från de sociala rörelserna (bilaga 1): "The expression of this diversity is our strength and the basis of our unity".

I och med denna inställning finns det inget behov av hierarkiska besluts-

vågar och en centraliserad organisation. Forumets struktur är ett bra exempel på detta. I forumets principer finns tydligt angivet att forumets syfte är att vara en mötesplats, att ingen har mandat att tala för forumet som helhet och att inga dokument ska författas för hela forumets räkning. Den politiska processen och den egendynamik den ger upphov till har blivit det centrala. I år erbjöds ca 1000 workshops under de fem dagar mötet varade. Inför mötet kunde vem som helst registrera en workshop via forumets hemsida och få den upptryckt i programmet. Resultatet blir naturligtvis ett otroligt myller av aktiviteter och nätverksbyggande. Detta innebär naturligtvis en väldig potentiell styrka, under förutsättning att man klarar av att hantera de motsättningar som finns.

Den politiska spänningen mellan rörelsens olika grenar ligger inte nödvändigtvis i den politiska visionen eller hur man rent ideologiskt förhåller sig till den klassiska motsättningen mellan arbete och kapital. De nya sociala rörelserna är mer upptagna av den neoliberala globaliseringens konkreta effekter – aktuella sakfrågor tar överhanden och samarbetet förstärks av känslan att rätten till överlevnad och till ett dragligt liv inte längre på samma sätt är en fråga om enbart klasstillhörighet. Det handlar inte om att tillskansa sig en större del av kakan. Det handlar mer om att det överhuvudtaget skall finnas någon kaka kvar att dela. Detta synsätt ger inte oväntat upphov till spänningar mellan de nya rörelserna och exv. den traditionella fackföreningsrörelsen. Många inom de förra anser att den senare är ett förstelnat, centralistiskt, byråkratiskt och utdöende fenomen. De senare anser att de förra är alltför ideologiskt spretiga med brist på tydlig ledning och tydliga mandat. Utmaningen för rörelsen ligger i ett närmande – att finna former så att gamla rörelser kan vitaliseras genom samarbetet med de nya och så att nya sociala rörelser genom samarbetet med gamla rörelser kan institutionaliseras

forts på sid 3

En flammande proletär?

Några tankar kring vänstern och dess tidningar

Örjan Wikander återkommer till VB:s spalter. Här ett kåseri i ett aktuellt ämne: vänsterns tidningar.

Det har av hävd hört till vänsterns starkare sidor att trots ringa ekonomiska tillgångar producera tidskrifter av alla upptänkliga slag för att sprida sina budskap. Men det har ibland också varit vänsterns svaghet: tidskriftsfloran har emellanåt tagit sig direkt orealistiska proportioner och i praktiken omöjliggjort uppbyggandet av ett mera betydelsefullt organ. Så var det under det sena 60-talet. Till dyrgriparna i min egen samling hör första numret av de malmöitisk-lundsiska appelianernas tidskrift, tryckt i boktryck på kraftigt, benvitt glättat papper. Jag tror att det hann komma ett nummer till, innan den gick i graven - och så har det under åren gått med många av dess kolleger och konkurrenter.

I dag, när desk-top publishing och billigare tryckförfaranden gör snart sagt varje skribent till en presumtivist chefredaktör, tycks vi befinna oss i inledningen till en än värre tidskriftshausse. Vid vinterns demonstrationer

i Göteborg och Malmö har jag approcherats av små mystiska män (det är alltid män), som gratis eller för en billig penning velat avyttra sina alster. Lättlurad som jag är faller jag naturligtvis alltid till föga och föröder sedan åtskillig tid på att försöka utröna vad herrarna egentligen vill. Likadant var det för någon månad sedan på Stortorget i Lund. För en krona inhandlade jag ett tvåsidigt blad (de är ofta sådana) av några ynglingar, som inte riktigt ville avslöja vilken organisation som stod bakom: "Ungkommunisterna i Eslöv", svarade de undvikande och försvann.

Det vore mig fjärran att ifrågasätta en tidning för att den bara består av ett dubbelsidigt A4- (eller i det senare fallet A3-)blad. Så började Veckobladet en gång, och se bara till vilka höjder den rest sig! Men en viss försiktighet visar jag visavi alla tidningar under deras första årgång (för de unga Eslöv-kommunisternas del handlade det till och med om årgång 1, nr 1). Likt 60-talets appelianer när de flesta aldrig längre.

Här står sig Veckobladet väl med sin 28:e årgång, nästan i klass med Proletären, som nu är inne på sin 33:e. Vänsterpress ligger väl sämre till (tidningen avstår så vitt jag kan se från att nämna sin ålder), men den torde ändå ha åtskilliga år på nacken. Fast alla bleknar inför flammans stolta devis: "Grundad i Malmfälten 1906".

Om Flamman har jag skrivit tidigare i VB:s spalter. Första gången jämförde jag tidningen med Vänsterpress och kunde knappast vara annat än positiv, den andra var jag något mera tveksam: också Flamman färgas allt med av Vänsterpartiets mes-socialism, även om jag fortfarande läser den med intresse och behållning.

I dag vill jag göra en annan, och säkert ännu mindre populär, jämförelse. Mig förefaller den emellertid naturligt, för att inte säga ofrånkomlig. På torsdagarna är den nämligen inte bara Flamman som dimper ned i familjens brevlåda, utan också Proletären, som prenumereras på av en av mig närstående RKU-medlem. Lunchen intas normalt under flitigt studium av våra respektive husorgan. Sedan byter vi, och jämförelsen ger sig som sagt av sig själv. Det rör sig om två tidningar med i grunden samma ambitioner: att förmedla politiska nyheter, kombinerade med ideologisk diskussion och en hel del kultur. Skillnaderna är delvis av redaktionell natur, men avspeglar naturligtvis framför allt tidningarnas respektive politiska hemvist. Proletären är explicit "Organ för Kommunistiska Partiet - KPML(r)", Flamman de facto allt hårdare knuten till Vänsterpartiet.

Det första som måste sägas är att Proletären - i likhet med Flamman - inte är vad den en gång var. Det tidiga 70-talets Proletären fann jag aldrig annat än osmaklig: populistisk, anti-intellektuell och dignande under invektiv och personföljelser. I dag är

hävdat vikten av att klubben skulle stå i centrum och starkt kritiserade en centralstyrning av klubbarbetet. FS förslag var det som bifölls och trots att det var textmässigt ganska snarligt det motstående förslaget, var den långa diskussionen viktig och relevant, då den drog upp organisatoriska erfarenheter från många olika distrikt i ljuset.

Två uttalanden

De två uttalandena som antogs har som viktigaste uppgift att vara bas och riktlinje för framtida diskussion i förbundet, då både miljö och fackligt arbete har varit två frågor som hitintills har fått för lite utrymme inom förbundet. Förhandlingarna om det fackliga uttalandet föregicks av ett flertal föreläsningar på området, något som var bra och lärorikt då få medlemmar har kunskap om eller erfarenheter av fackligt arbete.

Kamp mot miljömupperna!

I diskussionen om det miljöpolitiska uttalandet fanns huvudsakligen två linjer, där den ena tog upp vikten av att inte enbart diskutera problem som är en direkt konsekvens av det kapitalistiska produktionssystemet, medan många andra ville hävda att detta var miljömupperi och att de frågor som inte var direkt relaterade till

tidningen, på samma sätt som Flamman, en professionell produkt med intressanta analyser av världshändelserna liksom av den inhemska svenska politiken. Vänsterpartiet behandlas inte särskilt ofta och får ännu mera sällan några berömande ord, men man avhåller sig normalt från direkta oförskämdheter. Verkliga dumheter möter läsaren framför allt i de regelbundet återkommande reportagen om Zimbabwe, där Robert Mugabe fortfarande beskrivs som frihetshjälte. Men sådant lär man sig bortse ifrån (liksom från motsvarande dumheter i vänsterpartiets press).

Tidningarnas innehåll är alltså på vissa plan tämligen likartat - ända därhän att båda ägnar anmärkningsvärt mycken trycksvärta åt veckans TV-program. Men skillnaderna är ändå betydande. Proletären intresserar sig framför allt för tre områden, som speglar en långt mer begränsad roll i Flamman: facklig verksamhet, manifestationer och annat utförda av partiets lokalorganisationer, samt kampen i Palestina - i senaste numret ägnas ett tiotal inlägg åt konflikten i Mellerra Östern. Den mest slående skillnaden ligger dock inte i valet av temata utan i deras behandling. I Proletären kallas en spade för en spade, en krigsförbrytare för en krigsförbrytare och en klassförrädare för en klassförrädare. KPML(r) har inga regeringstaberetter att tänka på.

Med risk för att få parthögerns anatema över mig, måste jag erkänna att denna frispråkighet tilltalar mig.

produktion och klassanalys var ointressanta. De senare ville bland annat helt stryka det stycke i uttalandet som behandlade jordbruk, något som dock avsågs.

Sammantaget var det ett riksting med god och konstruktiv debatt, ett lärorikt erfarenhetsutbyte och med god kamratsämja, som skapade goda förutsättningar för en lyckad valrörelse och en fortsatt breddning av förbundet. Skåne delegaterna var nöjda med sin insats då vi haft bra sammanhållning och en bra könsbalans i vårt talarstatistik under rikstinget 2002.

*Ylva Byrman,
ombud Ung Vänster Skåne*

Välkommen till familjedag på Röda Huset Malmö söndag 14 april kl: 12.00-16.00

Hur skulle en vänsterradikal familjepolitik som är feministisk, anti-rasistisk och HBT-inkluderande se ut? Ska kristdemokraterna ha monopol på familjen och familjepolitiken?

Ska vi kräva död åt familjen? (Länge leve familjen?)

Vad har vi för drömmar och utopier?

Hur fungerar det idag? Vad ska politikens roll vara?

Ylva berättar om uvarnas riksting

Rapport från Ung Vänsters Riksting 2002

Ung Vänsters riksting 2002 hölls i Hultsfred under påskhelgen, och 129 ombud från alla landets distrikt var på plats för att behandla ett valprofildokument och ett organisatoriskt dokument, samt för att anta ett fackligt-politiskt och ett miljöpolitiskt uttalande. Från Skåne åkte förutom de 17 ombuden och deras suppleanter, även en kökspatruill och delar av Röda Flåset, som invigde rikstinget i sann musikalisk kampanja.

Förhandlingarna inleddes på fredagen med behandlingen av Valprofildokumentet, som syftar till att fastslå Ung Vänsters huvudsakliga prioriteringar i valrörelsen. I förbundsstyrelsens förslag titulerat Det handlar om ditt liv - om vem som har makten hade man valt att ha ett tydligt fokus på de rena klassmotsättningar som kommer till konkret uttryck i ungdomars vardag och även diskutera den attityd som förbundet måste ha under valarbetet. En av de stora debatterna kring dokumentet handlade om i vilken grad könsmaktsstrukturerna borde belysas, då många ombud ansåg att fem-

inismen felaktigt hade hamnat i skymundan. Dock slog rikstinget efter votering fast att denna nedprioritering var nödvändig för att den rena klassanalysen inte skulle berövas utrymme.

Stor oenighet

En annan stor debatt gällde vikten av det nationella självbestämmandet och huruvida det är en förutsättning för en bevarad svensk demokrati. Oenigheten i frågan var stor, och förbundsstyrelsens förslag till att ett stycke om det nationella självbestämmande skulle finnas med i dokumentet, något som många motsatte sig med motiveringen att ett sådan viktig principiell fråga borde avgöras av en kongress, avsågs efter rösträkning. Ett flertal ombud reserverade sig i frågan.

Distrikt kontra klubb

Det organisatoriska dokumentet, Organisation för förändring antogs nästan helt enligt FS linje, dock inte utan diskussioner. En av de stridigaste debatterna kom att bli den om distriktets roll i förhållande till klubbarnas. Många ombud från glesbygden ville hävda att distriktets roll hade blivit underminerad i FS förslag, där man

och därmed öka sin politiska styrka utan att deras själ går förlorad.

Den internationella politiska kontexten

Den politiska kontexten som omger de nätverk som börjar växa fram präglas också av en utmaning av själva den amerikanska hegemonin i sig. Valet av mötesplats liksom förberedelserna inför själva mötet visar på några av de bakomliggande politiska intressen som det är viktigt att förstå för att vi skall kunna avgöra styrkan i det som sker. För delar av den latinamerikanska vänster-intellektuella eliten symboliserar det utvecklingsprojekt och de försök till lokal demokrati som det radikala arbetarpartiet driver i Porto Alegre att den dominerande politiska ordningen inte är given. Exempel på att så inte är fallet kan hämtas från många andra platser – ett är Kerela i Indien - ett faktum som gör att Kerela år 2004 blir en trolig efterföljare till Porto Alegre som nästa mötesplats. Third World Network spelar här en inte obetydlig roll för att skapa nätverk mellan de

olika kontinenterna. Den europeiska stödjepunkten för kampen mot den amerikanska hegemonin hittar rörelsen inte helt oväntat i Frankrike. Den franska skeptisen mot Bretton Woods-systemet (som Frankrike p.g.a. tysk ockupation inte fick något inflytande över) och den därmed tillhörande dollarhegemonin är omvittnat stor. Den ökade dramatiskt när Reaganomics och den framväxande neoliberal ordningen helt slog sönder förutsättningarna för Mitterrand att driva igenom sin sociala vision i början på 1980-talet.

De motkrafter mot neoliberalismen som Frankrike sedan dess sökt efter med ljus och lycka, inte minst genom en förstärkt europeisk union, börjar nu växa fram i Syd. Där har vi, såvitt vi kan förstå, en trolig anledning till det franska engagemanget i World Social Forum och det faktum att den franska delegationen med sex ministrar och tre presidentkandidater vida översteg landets representation under det samtidigt pågående World Economic Forum i New York.

Nord och Syd

I Porto Alegre blev de globaliseringskritiska rörelserna i Syd (exv. Via Campesina) speciellt framträdande. Banden med systerorganisationer runt om i världen stärktes, inte minst med de europeiska (exv. franska Confederation Paysanne - med José Bouve i spetsen) och en rad nya icke klassiska koalitioner ingicks. I denna bemärkelse innebar Porto Alegre att den globaliseringskritiska rörelsen konsoliderades och stärktes.

Samtidigt är meningsskiljaktigheter och motsättningar mellan Nord och Syd självklara, eftersom globaliserings effekter kan vara så olika beroende var någonstans på jorden man bor. Många sådana motsättningar är klassiska. De utgörs för det första av skilda synsätt när det gäller livsstil och tillgång till miljöutrymme. De flesta fattiga länder äberopar västvärldens ekologiska historiska skuld och kräver sin rätt till att exploatera naturen för egen materiell utveckling. Energiåtgången beror främst på teknikvalet, vilket i sin tur är en fråga om hur mycket resurser som den rika världen är beredd att som kompensation

ställa till den fattiga världens förfogande. En annan meningsskiljaktighet som är tydlig, och som blev än tydligare under mötet, har att göra med västvärldens fackföreningars krav på arbetsvillkor och sociala klausuler i handelsavtal. Detta ses av många rörelser i Syd som förtäckt protektionism. I botten handlar naturligtvis motsättningarna om det faktum att långsiktiga globala överlevnadsfrågor kan hamna i en besvärlig konflikt med kortsiktiga nationella intressen.

Hur dessa konflikter kan komma att hanteras beror inte minst på fackföreningsrörelsens förmåga i västvärlden att övertyga sina medlemmar om att ett långsiktigt och globalt tänkande också ligger i deras eget intresse.

Det är naturligtvis enbart genom en global facklig kamp för förbättrade arbetsvillkor i Syd som de framgångar som den fackliga rörelsen haft i Nord kan försvaras. Syds tveksamhet till sociala klausuler handlar därför mer om rädsla för att sådana klausuler drivs igenom av WTO än om protester mot att ILO driver samma frågor i en global kontext utifrån krav på mänskliga rättigheter.

(forts i nästa nr)

Länge leve Veckobladet!

Jag har nog läst varje Veckoblad sedan bortåt 25 år tillbaka. Det är oerhört imponerande att några få eldsjälur så länge och så regelbundet, med små medel, lyckats producera och distribuera en läsvärd och engagerande liten tidning. Det hade knappast varit möjligt utan provokationer, personangrepp och lite slag under bältet då och då. Provokationerna föder reaktioner och debatten får bränsle av nya provokationer. Sådant vet varje professionell kvällstidningsredaktör. Vänsterns olika tidningsprojekt har ju i övrigt sällan varit särskilt lyckade.

The times they-are-a changin'

Det är ganska lätt att se att det är några få skribenter som har gjort Veckobladet läsvärdt. Om Veckobladet enbart hade innehållit (som det också gjort då och då) pliktskyldiga rapporter från kommunala nämnder, om-tugningar av kommunistiska floskler, blodlösa redogörelser från medlemsmöten, kommittéskrivna politiskt korrekta uttalanden m.m., hade tidningen knappast lästs. Och den hade definitivt inte levt så länge och skapat sådant engagemang varje gång nedläggning kommer på tal.

Changing of the guards

Problemet är väl snarare att tiden går, samhället och människor förändras, och att gamla beprövade provokationsgrepp inte längre fungerar. Det är en sak när unga och mycket goda skribenter slår mot och provocerar auktoriteter både inom och utanför

partiet – så som man gjorde för 30 år sedan. En helt annan, när samma skribenter när de kommit i 60-årsåldern, använder samma typ av provokationer, med föraktfulla både över- och undertoner, mot engagerade 23-åringar. Om satiriska och ironiska grepp används av äldre herrar mot ungdomar får det naturligtvis en helt annan effekt än när ungdomar attackerar makthavare och etablissemang. Själv kommer jag osökt att tänka på min gamle elake svensklärare och hans illasinnade ironiska kommentarer om en del av oss elever.

Forever young

Ibland längtar man riktigt mycket efter någon nyrekryterad medarbetare som kunde skriva något fyndigt om de ibland till synes kufiska personer som befolkar vår organisation. t.ex.:

1) om de sagoliktande figurer, som vore de skapade av Tolkien, som lever i tron att de driver arbetarrörelsens förnyelse från en villa i stadens överklassområde, 2) om revolterande prästsöner som följer arvet och predikar ungefär på samma sätt som deras fäder troligen gjorde, 3) om pensionerade ombudsmän, och gamla apparatmän, som lyckats med bedriften att etablera sig som proletära hjältar för romantiskt sinnade ungdomar, 4) om gamla kommunistledares barn som har ett komplext förhållande till sitt ideologiska arv eller

5) om barn till lundadocenter som leker historiskt kommunistiska ombudsmän m.fl. m.fl. Om man vill ha

en personlig touch finns det mycket att ösa ur här. Och det är spännande och en tillgång att vi har så många olika slags människor.

Gates of Eden

Något fyndigt och slagkraftigt skulle nog också kunna formuleras om en lokalorganisation inom arbetarrörelsen, vars medlemmar har en så neurotisk inställning till begreppet klass-tillhörighet att enbart en persons LO-medlemskap medför att personen ifråga anses som anmärkningsvärt uppseendeväckande och särskilt meriterad för vad som helst (innan jag flyttade till Lund kände jag knappt en enda vuxen människa som inte var LO-medlem - det skulle i så fall varit farbror Torsten i grannhuset som mest drack pilsner om dagarna och troligen inte betalade någon medlemsavgift).

Like a rolling stone

Det skulle också vara intressant med en betraktelse om hur det kan komma sig att det från vår universitetsstads partiförening, trots de många vetenskapligt verksamma medlemmarna, mycket sällan kommer kvalificerad analys av omgivande samhälle, utan desto mer av omtagningar av tesar formulerade av patriarker från slutet av förrföra, eller början av förra, seklet.

Desolation row

Eller om vår lite speciella begreppsapparat där t.ex. "kamratliga diskus-

Another side of me

sioner" kan betyda verbala pajkastningar där deltagarna tar heder och ära av varandra. Det är sådant som kan väcka både förvåning och munterhet i världen utanför vår lilla sekt (förlåt, skrev fel -menade krets).

Blowing in the wind

Eller kanske ett kåseri om en liten lokal arbetarrörelseorganisation, i en mycket liten stad i världen, vars kärna länge utgjorts av ett koteri av (för länge sedan) unga arga förnyare som tiden har gjort till gamla och bitska kamrater som fortfarande tror att de står på barrikaderna när de angriper de ungdomar som väldigt mycket liknar deras alter egos.

Visions of Johanna

Jag hoppas förstås att Veckobladet överlever. Det finns mycket oskrivet som både skulle kunna roa och belysa såväl det samhälleliga som det rent mänskliga. Trots att jag inte tror att den globala kapitalismen, på mycket länge än, behöver känna sig särskilt hotad av lundavänstern.

MATS BOHGARD

Vi är glada att Mats skriver i VB och vi hoppas han skall återkomma regelbundet. *Obs att rubrikerna (titlar från Bob Dylan-låtar) är satta av VB-red. utan någon som helst avsikt!*

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumerationsavgiften 200:-/år insättes på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Gunnar Stensson. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet, Svartbrödersg. 3. måndagar efter kl 19. Tel 046-13 82 13, e-post se redaktionsrutan nedan. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, el. använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

VB på nytt

Förra året sade jag upp min prenumeration på Veckobladet, efter många år. Jag har aldrig varit vänsterpartist men delat många av vänsterns värderingar. Därför har det varit naturligt för mig att läsa VB med dess lokala perspektiv som ibland öppnar sig mot världen, och dess fria och odogmatiska debatt. Jag vet ingen tidning som liknar VB, och jag vet från mitt arbete som bibliotekarie att den har haft läsare i oväntade politiska kretsar.

Men så kom det in en ny ton i VB. Det rapporterades från verksamhet i "celler". Såvitt jag förstår ett begrepp från kommunistpartierna underjordiska eller i varje fall isolerade tid. Nu är förhållandena lyckligtvis annorlunda, och jag såg vissa VB-texter som pinsamma återfall. Så jag ville inte vara med längre.

Emellertid: en tidning som man varje vecka har läst i decennier saknar man. Och när vänner inom vänstern kommenterade något som hade stått i tidningen kände jag mig lite ute. Jag behöver VB. Men tydligen behöver VB för sin del både läsare och skribenter, så jag lovade att skriva en liten rapport från årets påskvandring. Det är nämligen en annan sak (än VB) som måste vara unik för vänsterpartiet i Lund som lokal partiavdelning, dess vandringssektion med påskvandringen som årlig höjdpunkt i verksamheten.

Också årets påskvandring var för min del en ny premiär efter en tids uppehåll.

Med tåg och buss kom vi till Arkelstorp ett par mil norr om Kristianstad. En helt liten ort, men stor nog för att ha ett klassiskt kafé, som förutom konditorivaror sålde fiskeredskap och öl. Det gav impuls till den första politiska diskussionen; hur bör vi se på glesbygden, dess förvandling och eventuella försvinnande. Det är en het fråga. För en tid sedan var jag bjuden till några bekanta i en annan glesbygd, i Västergötland, och refererade troskyldigt en tes som framförts just i ett antal VB-artiklar, den om att glesbygden i princip borde avvecklas eftersom dess ekonomiska funktioner har reducerats och den utgör en tvi-

velaktig boendemiljö. Det var som att kasta in en brandbomb! Jag själv delade visserligen inte helt budskapet i VB men tycker ändå det är tänkvärt. Jag är uppvuxen i en by på landet och har tidigare haft en mer nostalgisk syn på den livsformen, men den håller jag på att frigöra mig ifrån.

Annars såg den nordskånska glesbygden för tillfället mycket trevlig ut i det varma solskenet.

Detta är typiskt för vandringarna. Samtalsämnen växlar mellan stort och smått, den ena tanken ger den andra. Vi passerade det gamla krutbruket i Torsebro och diskuterade skrotningen av det traditionella svenska försvaret som tydligen innebär en våldsam kapitalförstörelse och som framför allt en engelsk vapenhandlare gör sig grova pengar på. Vi gick genom en doftmatta från de nygödslade åkrarna och debatterade svinfabriker, EU:s djurtransporter, djuretiska frågor och hur de har blivit populära i några unga årsklasser – jag studerar för tillfället djurrättsfilosofen Singer så saken är aktuell för mig.

Så blev det dags att förbereda sig för natten vilket innebar ett par timmars arbete. På min lott föll att hämta vatten och bryta grannis medan andra bland annat byggde vindskydd och skaffade ved. Tyvärr var veden rätt sur så lägerelden hade svårt att flamma upp men vi blev ändå sittande några timmar innan vi slocknade. Fast det märktes att vi var trötta.

Diskussionsämnet var seriöst: hur förhålla sig till USA:s supermaktshegemoni? Ska vi anpassa oss, hoppas på USA:s inre motsättningar eller på dess liberala opinion, eller försöka bygga en alternativ supermakt (kanske mer kulturell än militär) här i Europa? Själv lutade jag åt det sista alternativet men märkte att jag hade svårt att artikulera mig ordentligt.

I stället lyssnade jag på en (såvitt jag förstår) klagörande beskrivning och analys av de aktuella motsättningarna inom vänsterpartiet i Lund och Skåne, och inte minst om konflikterna kring VB, i vilket sammanhang det gavs några roande personkaraktäristiker.

Sedan sov vi i tio timmar, "på gränstungt", som skalden säger.

Beata Holmquist

Den största bilsatsningen genom tiderna!

Nyigen beslutade den borgerliga majoriteten i Tekniska nämnden att gå vidare i planeringen av ett p-hus i kv Galten. Och, som det visade sig, ytterligare en p-anläggning, ett underjordiskt garage under Mårtenstorget. Beslutet är unikt: det är den största satsningen på utbyggd kapacitet i biltrafiksystemet någonsin när det gäller stadskärnan. Minst 150 miljoner kronor (plus ett idag okänt antal idag miljoner för arkeologiska utgrävningar) ska sammantaget satsas på dessa två p-anläggningar, som i runda tal kommer att rymma nästan 600 nya p-platser.

Därmed har borgerligheten i praktiken övergett LundaMats' och Agenda 21:s målsättningar om minskning av biltrafiken och dess negativa miljöpåverkan. För varför satsa hundratal miljoner kronor i ett trafiksystem om inte för att stimulera och främja dess utveckling? Moderaterna deklarerade öppet vid nämndsammanträdet att man struntade i miljön: "Varför ska vi i Lund försöka minska biltrafiken?" Glömd är motortrafikens klimatpåverkan, glömd är förorening, glömda är de hälsovådliga partikelutsläppen, glömd är skolbarnens rätt till en god miljö och säker väg till skolan, glömd är trängsel och trafikolyckor.

Först ska kv Galten under ett par års tid skövlas för att för överskådlig framtid dömas till bilförvaringsplats. Därefter ska Mårtenstorget under ett antal år förvandlas till ett byggekranarnas och schaktmaskinernas eldorado. Vad händer med torghandeln? Vad händer med centrumhandeln och stadskärnans attraktionskraft under byggtiden? Vad händer därefter när tusentals nyttillkommande biltrafikanter strömmar till stadskärnan och de nya p-platserna? Vad tycker lundaborna? Ingen vet svaret på dessa frågor - de borgerliga har inte ens velat ställa dem.

Vänsterpartiet reserverade sig självklart mot nämndens beslut om den i Lunds centrala delar största bilsatsningen genom tiderna. Nämndens

ställningstagande ger utomordentligt gott stöd för (v):s uppfattning: Lundaborna måste få möjlighet att säga sitt om planerna på en bilanpassning av stadskärnan: Ska stadskärnan vara en mötesplats för människor? Eller en gigantisk trafik- och p-plats för bilar? Är p-hus viktigare än bostäder? Ska handeln fördrivas från Mårtenstorget? Folk-omrösta om p-husen!

— Vänsterpartiet i Tekniska nämnden

Den svenska sjukvården är fantastisk!

VB:s undersökande reporter har just registrerat att det är billigare att vårdas ett dygn på sjukhus än att sova en natt på Sveriges vandrarhem. Tack för det gemensamma ägandet och för skattefinansieringen av vården!

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITIK
Måndag 8/4 Miljönämnd 9/4, Lunda-fastigheter 11/4, Socialnämnd 10/4
RÖDA KAPELLET
Sönd. 7 april kl. 18.00 (OBS TIDEN) rep. med Joakim. Fotografering av orkestern utomhus. Slut upp!
Vi fortsätter med det feministiska programmet: 8, 25, 87, 96?, 228, 289, 398, 399, 400. Ta också med 164.
Planera för veckoslutshelg med Røde Horn lö-so 4-5/5 med offentlig spelning och övernattnig i København. Preliminära tider: lörd. start kl. 11, sönd. avslutning kl. 15.

VECKOBLADET

Detta VB gjordes av:
Rune Liljekvist

Kontaktperson för nästa nr:
Gunnar Sandin

Manus sänds per post till:
Veckobladet, Svartbröders-g 3,
223 50 Lund. Månd. senast 18.00
Manus mottages som e-mail:
veckobladet.lund@passagen.se
diskett. Obs! RTF-format.
Meddela längre manus.
Ansv. utg. Ola Hagring
Tel./mail till redaktörerna:

Rune Liljekvist 046-211 50 69
rune.liljekvist@telia.com

Gunnar Sandin 046-13 58 99

Vid utebliven tidning eller prenumerationsärendet ring:
Cecilia på expen: 046-13 82 13
Är expen obemannad lämna meddelande till telefonsvararen.

Röda Kapellets hemsida:
<http://stop.at/RodaKapellet>